

บทที่ ๔

การอภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาพฤติกรรมการร่วมมือ และพฤติกรรมการแข่งขัน ระหว่างบุตรพ่อค้าและบุตรข้าราชการ เพศชายและเพศหญิง คู่เพศเดียวกันและคู่ต่างเพศ ว่าแตกต่างกันหรือไม่

จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบเวลาเฉลี่ยที่ใช้ในการทดลองของเด็กชายบุตรพ่อค้าและเด็กชายบุตรข้าราชการ ในเงื่อนไขร่วมมือและเงื่อนไขแข่งขัน ตามที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๑ พบว่า ค่าเฉลี่ยของเวลาของเด็กชายบุตรพ่อค้า และเด็กชายบุตรข้าราชการ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ทั้งสองเงื่อนไข แสดงว่าเด็กชายบุตรพ่อค้าและเด็กชายบุตรข้าราชการ มีพฤติกรรมการร่วมมือและพฤติกรรมการแข่งขันไม่แตกต่างกัน จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ ๑ ที่ว่า เด็กชายบุตรพ่อค้าและเด็กชายบุตรข้าราชการมีพฤติกรรมการร่วมมือและแข่งขันแตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบเวลาเฉลี่ยที่ใช้ในการทดลองของเด็กหญิงบุตรพ่อค้าและเด็กหญิงบุตรข้าราชการ ในเงื่อนไขร่วมมือและเงื่อนไขแข่งขัน ตามที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๒ พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาของเด็กหญิงบุตรพ่อค้าและเด็กหญิงบุตรข้าราชการ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ทั้งสองเงื่อนไข แสดงว่า เด็กหญิงบุตรพ่อค้าและเด็กหญิงบุตรข้าราชการ มีพฤติกรรมการร่วมมือ และพฤติกรรมการแข่งขันไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ ๒ ที่ว่า เด็กหญิงบุตรพ่อค้าและเด็กหญิงบุตรข้าราชการ มีพฤติกรรมการร่วมมือและพฤติกรรมการแข่งขันแตกต่างกัน

การที่เด็กชายบุตรพ่อค้าและเด็กชายบุตรข้าราชการ เด็กหญิงบุตรพ่อค้าและเด็กหญิงบุตรข้าราชการ มีพฤติกรรมการร่วมมือ และพฤติกรรมการแข่งขันไม่แตกต่างกัน อาจเป็นผลสืบเนื่องมาจาก

๑. การปลูกฝังทัศนคติ ทัศนคติของบุตรพ่อค้าและบุตรข้าราชการ อาจจะได้รับอิทธิพลจากโรงเรียนมาก เนื่องจากเด็กได้เข้ามาศึกษาอยู่ในโรงเรียนเป็นเวลานานอย่างน้อย ๕-๖ ปี ช่วงเวลานี้ เด็กได้เปิดตนออกรับความคิดใหม่ ๆ เด็กต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพแวดล้อมใหม่ ๆ เช่น สภาพโรงเรียน เพื่อน ครู ระเบียบวินัย และกระบวนการเรียนการสอน ที่ปลูกฝังค่านิยมต่าง ๆ ให้เด็ก การที่เด็กได้ติดต่อทางสังคมกว้างขวางออกไปจากครอบครัว จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความคิด และการตัดสินใจของเด็ก

๒. ลักษณะที่สำคัญอย่างหนึ่งของวัยเด็กตอนปลายคือ การเข้าร่วมกลุ่ม เด็กจะมีความรู้สึกอยากเข้าร่วมหมู่คณะ^๑ และปรากฏว่าเด็กให้ความสำคัญต่อเพื่อนของตนมากกว่าบิดามารดา

จากการวิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบเวลาเฉลี่ยที่ใช้ในการทดลองของเด็กหญิงและเด็กชาย ในเงื่อนไขร่วมมือและเงื่อนไขแข่งขัน ตามที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๓ พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาของเด็กหญิง และเด็กชายต่างกัน อย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ทั้งสองเงื่อนไข แสดงว่าเด็กหญิงและเด็กชายมีพฤติกรรมความร่วมมือ และพฤติกรรมการแข่งขันไม่แตกต่างกัน จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ ๓ ที่ว่าเด็กหญิงและเด็กชายมีพฤติกรรมความร่วมมือ และพฤติกรรมการแข่งขันแตกต่างกัน

^๑ นวลศิริ เปาโรหิตย์ จันทมาศ ชื่นบุญ และ อรทัย ชื่นบุญชัย จิตวิทยาพัฒนาการ (พระนคร: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, ๒๕๑๕), หน้า ๑๔๓.

ผลการวิจัยในการศึกษาคั้งนี้ไม่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ คาแกน และ แมคส์เดน (Kagan and Madsden, 1972)^๑ แมคคี และ ลีดเดอร์ (Mckee and Leader, 1955)^๒ ที่วิจัยพบว่า เด็กชายมีพฤติกรรมการแข่งขันมากกว่าเด็กหญิง และผลการวิจัยของทริปเลทท์ (Triplett, 1897)^๓ ที่ว่าเด็กหญิงมีพฤติกรรมการแข่งขันมากกว่าเด็กชาย อย่างไรก็ตามการวิจัยครั้งนี้ได้ผลตรงกับการวิจัยของริชมอนด์ และ ไวเนอร์ (Richmond and Weiner, 1973)^๔ ฮาร์ฟอร์ด และ คัทเทอร์ (Harford and Cutter, 1966)^๕ และนันทนา ธรรมนุศย์ (๒๕๒๐)^๖ ที่ว่า พฤติกรรมความร่วมมือและ

---

^๑ Kagan and Madsden, "Rivalry in Anglo-American and Mexican Children of Two Ages," Journal of Personality and Social Psychology, 24:214-220.

^๒ Mckee and Leader, "The Relationship of Socioeconomic Status and Aggression to the Competitive Behavior of Preschool Children," Child Development, 26:175-182.

^๓ Triplett, Social Psychology, p. 112.

^๔ Richmond and Weiner, "Cooperation and Competition among Young Children as a Function of Ethnic Grouping, Grade, Sex and Reward Conditioning," Journal of Educational Psychology, 64:329-334.

^๕ Harford and Cutter, "Cooperation among Negro and White Boys and Girls," Psychological Reports, 8:813.

^๖ นันทนา ธรรมนุศย์, "พฤติกรรมความร่วมมือและการแข่งขันของเด็กเมืองและชนบท."

แข่งขันในเพศชายและเพศหญิงไม่แตกต่างกัน

จากการวิเคราะห์ข้อมูล โดยเปรียบเทียบเวลาเฉลี่ยที่ใช้ในการทดลองของคู่เพศเดียวกัน และคู่ผสมชาย-หญิง ในเงื่อนไขร่วมมือและแข่งขัน ตามที่ได้แสดงไว้ในตารางที่ ๔ พบว่าค่าเฉลี่ยของเวลาของคู่เพศเดียวกันและคู่ผสมชายหญิงไม่แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕ ทั้งสองเงื่อนไข แสดงว่าพฤติกรรมความร่วมมือและพฤติกรรมการแข่งขันระหว่างคู่เพศเดียวกันและคู่ผสมชายหญิงไม่แตกต่างกัน จึงเป็นการปฏิเสธสมมติฐานข้อที่ ๔ ที่ว่าพฤติกรรมความร่วมมือและพฤติกรรมการแข่งขันระหว่างเพศเดียวกันแตกต่างจากคู่ต่างเพศ

อย่างไรก็ตาม มีข้อที่น่าสังเกตอยู่ประการหนึ่งว่า ในวัยเด็กตอนปลายนี้มีการรวมกลุ่มเพื่อนเพศเดียวกัน (same-sex peer) และมีการแบ่งแยกเพศในการประกอบกิจกรรมต่าง ๆ เด็กชายจะมองการกระทำของเด็กหญิงว่า โง่ อ่อนแอ และน่าเบื่อหน่ายไม่น่าสนใจ ในขณะที่เด็กหญิงมองเด็กชายว่าเป็นพวกเออะอะอีกทีก็กรีกโครม (boisterous) ไม่มีมารยาท (ill-mannered) และไม่รู้จักเกรงใจผู้อื่น (inconsiderate)^๑ ความแตกต่างระหว่างเพศที่เห็นได้ชัดดังกล่าวน่าจะเป็นสาเหตุให้พฤติกรรมความร่วมมือและแข่งขันระหว่างคู่เพศเดียวกันและคู่ต่างเพศแตกต่างกันไปด้วย แต่การวิจัยปรากฏผลไม่สอดคล้องกับข้อเสนอดังกล่าว ซึ่งน่าสังเกตว่า อาจเป็นเพราะปัจจุบันวัฒนธรรมต่าง ๆ ในสังคมได้เปลี่ยนแปลงไป การศึกษาร่วมกันเรื่องเพศลดน้อยลง และการที่เด็กได้เรียนร่วมกันเป็นเวลา ๔-๖ ปี ในโรงเรียนสหศึกษา ทำให้เด็กมีความคุ้นเคยกันมากขึ้น ซึ่งอาจจะทำให้การแบ่งแยกเพศลดน้อยลงได้

^๑ Irving B. Weiner and David Elkind, Child Development:

A Core Approach (New York: John Wiley and Sons, Inc., 1972), p. 136-137.